

HOE PUUR KAN EEN
LANDSCHAP ZIJN

Metaal

Cecilia
Vissers uit
Sint-Oedenro-
de toont bij
Peter Foolen
in Eindhoven
recent werk.
Beelden van
staal en
aluminium
zijn dat, naast
een aantal
foto's.
Een gesprek.

„Het uitzoeken van goede platen staal is een heel gedoe, want het zijn dingen van 120 kilo, twee bij een meter groot. Ik laat dan een aantal platen op de grond leggen, naast elkaar. En dan maar kijken, naar de structuur, de patina, de huid van het staal. Waar ik dan op let? Of er een tekening in zit, op de kleur en beschadigingen. Dan kies ik een plaat uit die naar het watersnijbedrijf wordt gebracht en dan kom ik met mijn kartonnen mallen, die ik op die plaat leg en dan is het een kwestie van snijden. Of ik in een ander materiaal dan metaal kan werken? Nee, niet meer. Waarom niet? Nou, klet bijvoorbeeld, is voor mij veel te zacht, dat gaat alle kanten uit... ik heb de weerstand van staal nodig, waar je heel veel energie in moet stoppen om er iets voor terug te krijgen. En je kunt er scherpe randen in maken, dat vind ik ook fijn. Ja, marmer is ook hard, maar dat kan kapot vallen. En, ik vind het fascinerend om met die industrie samen te werken; die technieken in die bedrijven: mooi!”

„Ik begon op de academie al met staal te werken. Je had daar werkplaatsen, fotografie, keramiek en één met metaal. Op een goed moment kregen we lassen, van Jan, de werkplaats-assistent, ik was onmiddellijk verkozcht.”
„Die foto's, ja. Het is pas sinds kort dat ik die laat zien. Die foto's zijn heel dicht bij mij en laten iets zien van mijn inspiratiebronnen. De stalen werken zijn geïnspireerd op het landschap. Ik heb ze nooit laten zien omdat ik dacht dat die foto's zouden gaan borsen met mijn andere werk, dat zou kunnen vertroebelen. Ik laat ze nu toch wel zien. Maar wel klein.”
„Als mensen mijn werk zien, denken ze inderdaad niet onmiddellijk aan landschappen. Maar het is wel degelijk een abstractie van een landschap. Die contouren, de scherpe lijnen, de contrasten; dat zie je terug in de kliffen, in kustlijnen. Geen Nederlandse landschappen, dat klopt. Ik reis bij voorkeur naar Schotland of naar de meese westelijke punt van Ierland.”
„Wat mij zo aanspreekt in die landschappen zijn die scherpe lijnen, het contrast tussen lucht en aarde, de leegheid ervan en bovenal de puurheid. Dat laatste vooral.”
„Daar gaat mijn werk over; over die directheid, die puurheid. Ik zie in een landschap een bepaalde berg waarvan de helling overloopt in een andere heuvel. En ik zet de zaag in een stuk staal precies op dat ene punt en maak dan die curve. Niet een millimeter naar rechts of naar links, maar precies op dat punt. Dat is net zo onherroep-

Als ik naar
muziek luister,
is het
metaal

Cecilia Vissers,
kunstenaar

lijk als een lijn in dat landschap.”
„Voorafgaand aan het feitelijke snijden in het staal teken en krabbel ik heel veel. Vrijwel altijd vanuit een rechthoek en daarin teken ik dan die insnijdingen. Die ik vervolgens weer ga spiegelen of koppelen aan andere delen. Dan maak ik dat in karton. Zijn die modellen klaar, dan hang ik ze aan de wand van m'n atelier en dan is het een kwestie van kijken. En schuiven, combineren en zo verder.”
„Als ik werk in mijn atelier is het meestal stil. Als ik toch naar muziek luister is dat vaak harde muziek: rock, heavy metal, AC/DC, The Stones.”
„Hoe lang het duurt voor ik een beeld heb samengesteld? Euh, twintig jaar...? Ik bedoel: ik ben nu vijftig en je moet als kunstenaar alle stadia door, voor je tot iets kan komen. En dan nog is het maar zeer de vraag of je je doel ooit bereikt. Ik zit nu midden in dat proces, dus aangeven hoe lang dat duurt, kan ik niet. Het is een doorlopend proces.”